

Милејо бедни слаби, покорни е то
за твој нема мира да не и неоче,
Кога всиго живо мирно е почива
И тогасе омадармино вјави или урива

Но то стоје сими, що се забудени?
На народо толково що се разирени?
Гласој на народа е гласој на Бога
Чује разумије ви свирѣти зора
О, дејности срашени гвѣа пречиста
Скоро ще се стуривамо глѣво^{нај}ни
Симејере се вие како самирѣ васо:
Демо ще дојде скоро. Мелко вие догасе
Народој ще срани. Не е мрзаво тој
Свој васо ще давање нај умвесеко бој
Народој е бојро, народој усевица
И во деня едни скоро ще ви тлаца
Скоро тој ще срути канарѣ твојка
И ~~ще разириваје~~
що надра сеа глава му говѣика
И ще разумије за својѣо драга
Како се оѣ "просади" в този вѣо зажда.

Свѣтлено од М. Х. З. Лазанов / нѣ 2. а
(ученик)

инв. N 852

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ
1933
1935